

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Угоднікова О. І.

Механізми державного регулювання недержавної освіти при підготовці фахівців у галузі туризму та готельно-ресторанного господарства 114

Колтаков В. М., Колесник Л. О.

Відсутність стратегії модернізації недержавної освіти України як проблема..... 116

Пальм Н. Д.

Стан та розвиток недержавної вищої освіти в Україні..... 119

Шантырь Е. Е., Кривонос А. А.

Актуальные социально-психологические аспекты негосударственного образования в Украине..... 121

Лісовська Ю. П.

Законодавче забезпечення сучасної геодинаміки в інноваційному кіберпросторі: системний метод аерокосмічного моніторингу 125

Веклич В. О.

Зміна концепції вищих навчальних закладів України приватної форми власності за сучасних умов 128

Кузнецова Ю. В.

Інноваційна діяльність недержавних закладів вищої освіти як фактор забезпечення високої якості підготовки фахівців 131

Яровой Т. С.

Реалізація інтересів недержавних закладів вищої освіти України: цивілізоване лобіювання як єдина альтернатива корупції..... 134

Найдьонов І. М.

Місце і роль недержавних ВНЗ у наданні освітніх послуг 136

Morales G. P.

Educational non-governmental sector: a cross-sectional study of the educational system of minority leagues Ukraine and Ecuador: politicals, laws and organizational principles of operating management 139

Коцюк В. Д., Коцюк Н. В.

Співвідношення державних та недержавних закладів вищої освіти в країнах Європи..... 143

Remache A. P., Celi S. F.

El uso de internet para la gestión universitaria 146

Jurado Pruna F. X.

Las microempresas y su relación con las tecnologías de Información 149

Carrera J. F.

Globalization, culture and changes in higher education Institutions 154

Monteros E. R.

El papel de la enseñanza artística (música) en el diseño curricular en la enseñanza de nivel básico y medio en países con sociedades de conocimiento emergentes 159

Головач Н. В.

Організація профорієнтаційних послуг у недержавних закладах вищої освіти 163

ЗМІНА КОНЦЕПЦІЇ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ ПРИВАТНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ ЗА СУЧАСНИХ УМОВ

Вищі заклади освіти (далі — ВЗО) або вищі навчальні заклади (далі — ВНЗ) приватної форми власності України на цей час переважно зорієнтовані на надання освітніх послуг громадянам України. При цьому в більшості випадків вони відзначаються посередніми рейтинговими показниками навіть на внутрішньодержавному рівні. Останній аспект є дисонансним через наявність порівняно вищого потенціалу щодо розвитку через ширший спектр можливостей, якими потенційно могли б користуватися такі заклади освіти порівняно з державними. М. В. Михайліченко вказав: “Українські університети не можуть уникати прийняття і реалізації головних тенденцій розвитку освіти ХХІ століття, навіть якщо профільне міністерство ще продовжує орієнтуватися на окремі категорії століття ХХ” [1, 148]. При цьому напроцювання нової концепції організації приватних ВЗО має відбуватися з урахуванням як потреб клієнтів, так і специфіки середовища, яка почало активно змінюватися з інтенсифікацією процесів глобалізації.

У спрощеному вигляді за критерієм мотивації осіб, котрі долучаються до освітнього процесу в якості слухачів можна поділити на дві базові категорії:

А. Особи, котрі потребують здобуття умовної кваліфікації (з урахуванням спеціальності) задля подальшого користування відповідним статусом і здобуття пов’язаних з ним матеріальних благ.

Б. Особи, котрі акцентують увагу на здобутті знань, вмінь та навичок, необхідних для подальшої фахової діяльності.

На поточному етапі можна також констатувати проблемний характер вирішення умовної “категорії В”, до котрої в перспективі доречно віднести осіб, освітня діяльність щодо яких здійснюється відповідно до угод, які укладаються між працедавцем і вищим навчальним закладом України. Остання категорія вимагає гарантованого набуття слухачем знань, вмінь та навичок, що безпосередньо необхідні при здійсненні фахової діяльності спеціального характеру після працевлаштування на підприємстві, в установі або організації, освітню діяльність в інтересах якої здійснює заклад вищої освіти. При цьому відповідальність щодо мотивації слухачів покладається безпосередньо на кадрові структурні підрозділи умовного замовника освітніх послуг. Так, регіональний комерційний директор (Європа і Центральна Азія) Університету БіПіПі (BPP University) Поппі Колінсон (Poppy Collinson) у квітні 2017 року під час відкритої лекції в місті Києві відзначила, що цей ВЗО є провідним у Великобританії в юридичній сфері й ним укладено понад 60 угод з приватними компаніями задля підготовки фахівців з урахуванням їх кадрових потреб. Відповідний потенціал щодо розвитку досі не використовується ВЗО України. При цьому лишаються чинними пострадянські тренди в підході до організації надходження фінансування і самого освітнього процесу. Так, М. В. Михайліченко зазначив: “Дискримінація недержавних навчальних закладів не зробить сильнішими державні ВНЗ, а лише понизить градус конкурентності на вже нині не надто динамічному освітньому полі, знеохотить уні-

верситети державної форми власності ставати більш підприємливими і менш залежними від державних субсидій” [1, 148]. Важливим є використання чинників подальшого розвитку, що можуть сприяти підвищенню прибутковості ВЗО України загалом.

С. В. Бреус і М. П. Денисенко відзначили: “Входження України у світовий освітній простір зумовлює приведення вітчизняних освітніх стандартів у відповідність до норм світового співтовариства. Суспільство стає все більш людиноцентристським. Отже, індивідуальний розвиток людини, особистості за таких умов є, з одного боку, основним показником прогресу, а з іншого — головною передумовою подальшого розвитку суспільства” [2, 18]. Так, можна констатувати, що розуміння індивідуального розвитку залежить від фокусу сприйняття особистості, коли підсумковий результат залежить від індивідуальних преференцій особистості, долученої до освітнього процесу. Разом з тим розвиток бізнес-середовища України вимагатиме підвищення якості кадрового потенціалу, який можна використовувати для нарощення вартості самих бізнесових структур.

Проблемою лишається усвідомлення потенційних можливостей багатьма власниками приватних ВЗО України. Так, наприклад, Р. Г. Щокін вказав: “Україна, узявши курс на інтеграцію в єдиний Європейський освітній простір, автоматично взяла на себе зобов’язання на перетворення вітчизняної освіти на найбільш конкурентоспроможний і розвинутий освітній простір у світі. Це стає можливим за умови, насамперед, формування науково обґрунтованого концептуального підходу до усвідомлення змісту, сутнісних ознак, елементного складу, формату взаємозв’язків між складовими елементами та чітко окресленого кола суб’єктів здійснення державної політики у галузі освіти; чіткої нормативної регламентації такої правової категорії як державна політика у галузі освіти; усунення термінологічних нашарувань та невизначеностей у зазначеній сфері тощо” [3, 50]. Відповідна політика вимагатиме концептуальних перетворень самих ВЗО зі зміною класичного за пострадянських умов підходу до них як до інструментів забезпечення фінансових інтересів власника (коли в деяких випадках останніми може вилучатися до 60 % прибутку без урахування необхідності розвитку кадрового і матеріального потенціалу).

Так, можна погодитися з наступним міркуванням Р. Г. Щокіна: “Стратегічна мета державної політики в галузі освіти сьогодні має включати такі напрямки, як:

- підвищення доступності якісної освіти, що відповідає вимогам інноваційного розвитку економіки, сучасним потребам суспільства і кожного громадянина;
- переорієнтація освітнього процесу на толерантне ставлення до дитини, як ключового елементу цього процесу, а не просто об’єкту педагогічного впливу;
- підвищення конкурентоспроможності вітчизняної освіти на світовому ринку праці і як результат — позиціонування України як одного з лідерів у галузі експорту освітніх послуг” [4, 45].

Наведені пункти можуть бути переорієнтованими на запити приватних ВЗО України при розробці відповідної концепції.

Т. В. Фініков та В. І. Терещук під час свого дослідження з-поміж іншого напрацювали наступну рекомендацію щодо ВЗО України: “Виробити в кожному ВЗО чітку, логічно пов’язану систему політик і процедур, які визначатимуть інституціональні, організаційні, кадрові складові менеджменту якості” [5, 53]. Так, у контексті цього дослідження можна констатувати, що якість не може бути самоціллю, але є одним з інструментів забезпечення потреб кінцевого споживача. При цьому Міністерством освіти і науки України в ідеалі має бути забезпечено моніторинг міжнародного освітнього середовища в аспекті залучення іноземних студентів для освіти в Україні, а також напрацьовано консультаційні інструменти у цій сфері.

Отже, концепція ВНЗ України приватної форми власності за сучасних умов має передбачати наявність комплексних заходів. Проблемним аспектом лишається кадровий потенціал задля реалізації відповідної діяльності на практиці (викладачі потребують значної витрати коштів для підвищення свого наукового і освітнього потенціалу, що належно не забезпечується приватними ВЗО). Так, “низовий” рівень, що має безпосередню дотичність до реалізації наведених вище цільових напрямків діяльності, на практиці потребує належного забезпечення. При цьому власниками ВЗО не використовується спектр сучасних можливостей для перетворення пострадянських ВНЗ на сучасні освітньо-наукові та інформаційні “хаби” (“HUBs”), що окрім освітньої і наукової діяльності можуть надавати послуги стосовно організації тренінгів та лекцій з цільовим призначенням для підвищення кадрового потенціалу підприємств, установ та організацій різних форм власності.

Джерела

1. Михайліченко М. В. Приватні вищі навчальні заклади: функціонування та управління у контексті демократизації / М. В. Михайліченко // Науковий вісник. Серія “Філософія”. — Харків: ХНПУ, 2017. — Вип. 48 (частина II). — С. 138–149.
2. Бреус С. В., Денисенко М. П. Вища освіта в Україні: проблеми та перспективи / С. В. Бреус, М. П. Денисенко // Вчені записки Університету “КРОК”. — 2013. — Випуск 33. — С. 17–24.
3. Щокін Р. Г. Державна політика України у галузі освіти в контексті світових інтеграційних процесів: окремі питання / Р. Г. Щокін // Наше право. — 2017. — № 4. — С. 46–52.
4. Щокін Р. Г. Мета і цілі державної політики у галузі освіти: сучасний стан бачення проблеми / Р. Г. Щокін // Право.ua. — № 3. — 2017. — С. 41–46.
5. Впровадження локальних систем управління якістю в українських університетах : Аналітичний звіт / За заг. ред. Т. В. Фінікова, В. І. Терещука; Міжнарод. благод. Фонд “Міжнародний фонд досліджень освітньої політики”. — К. : Таксон, 2018. — 88 с.